

parlem amb l'ànima d'un regidor de la majoria edilícia

Negra nit. Sonen dotze campanades. D'unes xemeneies... surt fum. Estem en una habitació de tons apagats. Voltem una taula de tres peus, les mans esteses busquen contacte, el cervell treballa, una veu repeteix un nom.

Tots invoquem l'ànima de la persona que porta aquell nom. Passen uns minuts que semblen segles...

La taula es mou... fa uns saltets.

Ens haurem equivocat, ¿serà l'ànima del «Major dom de cerimònies»?..

No, no, ja contesta. Es ell. Es troba quelcom decandit i no pot aixecar la taula.

- Amic, perdona'ns que t'hàgim molestat, però cal que ens il·luminis.

- Dieu, estic a les vostres ordres.

- Volem preguntar-te, ara que el teu cos reposa, si és veritat que estàs d'acord amb l'actuació que porteu a terme a l'Ajuntament.

- De cap manera. No hem fet res de ço que havíem promès quan encara no manàvem. No hem buscat responsabilitats, ni hem revisat contractes, ni hem rebaixat la plantilla d'empleats, ni hem fet cap de les obres que havíem promès, ni ens hem interessat per les escoles, ni per la nova rotulació dels carrers, ni per la qüestió religiosa...

- Però ¿no us adoneu que el poble ja comença a veure's-hi, i algun dia pot demanar-vos comptes de la vostra deplorable actuació?

- Respecte al poble, jo penso igual que En Mussolini. El poble ens seguirà sempre, ja ho veureu les properes eleccions. Hi ha molta gent que discuteix la nostra actuació, que diuen que no ens votaran més, però el dia de les eleccions aniran amb tota la seva bona fe a votar per nosaltres.

- Això deus pensar-t'ho.

- En tinc la seguretat. Per anar a l'Ajuntament s'ha de tenir molta política (?), i pocs homes hi ha que en tinguin tanta com nosaltres.

- I si ve un canvi de règim més cap a l'esquerra?

- Cuita-corrents ens adherirem amb el partit que tingui més majoria, i continuarem amb tota tranquil·litat en el *candelero*.

- Així a vosaltres ço que us interessa es portar les regnes del poble, ideològicament no sentiu res. Balleu segons el só.

- Just noi. Ja vàrem patir prou d'esperit els anys dictatorials. Ara convé assentar-nos bé a les *poltronas* municipals, i vinga obrir carrers, fer-hi clavegueres i pavimentar-los.

- Es veu que hi teniu mania en arreglar carrers. ¿No us sembla que seria preferible acabar de cobrir la *ribera*? ¿No us adoncu del focus d'infecció que representa per la ciutat? ¿No us heu assabentat que per aquell barri hi ha hagut diverses víctimes de tifus, en poc temps?...

- Potser teniu raó, però vosaltres no sabeu que per cobrir la *ribera* cal tirar a terra el tros que ja és coberta, puix l'arquitecte va calcular-ho malament, i si es seguís el nivell de ço que hi ha fet, es deixaria baix el campanar de Vilabertran.

- Però un dia o altre s'haurà de fer, i mentrestant poden haver-hi noves víctimes. Es preferible tenir els carrers menys bonics i que l'extrarradi de la població estigui en consonància amb l'interior.

- Tot es farà, ja ens sentireu quan fem la propaganda electoral per les properes eleccions...

- I la plaça-mercat, decidiu fer-la en l'illa del carrer del Tins?...

- Amb seguretat hem de quedar bé amb tothom. Els propietaris dels magatzems del carrer de Perelada estaran molt contents, i els dels immobles que volten ço que serà plaça-mercat ens veneraran tota la vida. I vos són *trufos*, m'enteneu?...

- Però ¿no recordeu com vosaltres posàveu en evidència a la gent de la Dictadura per haver enterrat el grup escolar a l'Horta de l'Institut? ¿No us adoneu que ara aneu a fer el mateix amb la plaça-mercat? L'illa del carrer dels Tins és humida i insalubre. Hi toca molt poc el sol, no té ventilació, i a més a més ¿on quedaran els 10 metres d'espai per banda que marca la llei municipal?...

- Fileu molt prim vosaltres. Quan convé hom ni es recorda de ço que ha escampat als quatre vents, ni es mira la llei municipal, ni si es fa ben fet o mal fet, ni si ahir criticàvem

l'actuació d'uns homes i avui nosaltres ho fem molt pitjor.

- ¿Així esteu decidits a portar endavant els vostres projectes?

- Exactament. Ara em retiro que el cos em reclama.

La taula encara es mou. Restem esmaperduts. Mirem sota la taula, i ens adonem que un company té els peus sota els barrots. Respirem...

Sortim. Cauen unes gotes. Plou. D'aquelles xemeneies encara surt fum. Són «restaurants». Un vigilant dorm. El mussol de la Rambla empaïa els ocells. Estem en règim de llibertat.

BOLIU.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

teatral

Diumenge passat, en el Teatre Municipal, la companyia Vila-Davi va posar en escena l'obra del lloretat poeta Josep M.ª de Sagarra, «L'Hospital de la Glòria».

Obra acuradíssima que fou llargament aplaudida pel selecte i nombrós públic que assistí a la representació.

L'interpretació de l'obra va demostrar-nos, una vegada més, l'alta escola de la primera actriu Maria Vila i del primer actor Pius Davi, secundant molt encertadament la resta de la companyia.

Durant els entreactes, pels passadissos del Teatre es comentava un fet que no podem deixar de ressenyar.

L'única llotja que hi havia buida a la «platea» era l'abonada pel literat i dramaturg figuerenc senyor Puig Pujades. Es rumorejava que aquest no assistia a la funció degut a que la companyia no li havia volgut estrenar a Barcelona, la seva última obra teatral.

Nosaltres no podem creure aquests rumors, puix entenem que un home de certa cultura no pot deixar-se influenciar per sentiments personals. Si resultés cert ço que es comentà tan efusivament, allavors creuríem, una vegada més, amb l'existència d'aquests éssers que es diuen liberals i demòcrates, i que quan han de demostrar públicament el seu sentiment de tolerància i comprensió, ensenyen la seba.

7x2.